

sig forstyrre af Emanuels Ankomst nikkede hun endog ud til ham, idet hun blot trak et Haandklæde, som hun havde lagt over Skuldrene, tættere sammen foran Halsen.

„God Morgen, Svigermoder!“ hilste Emanuel muntert. Han havde hurtigt vænnet sig til denne Naturlighed i al Gøren og Laden, hvori han saa' et Udslag af Bondens Kyskhed. „Hvordan staar det til i Dag?“

„Aa, jo Tak Den store So har faret i Nat.“

„Ja, jeg hører det. Hvor mange Grise blev det saa til?“

„Tolv Stykker, troer jeg.“

„Naa, det er jo al Ære værd.“ Han saa' sig omkring og tilføjede: „Hvor er Svigerfa'er? Er han i Kirke?“

Else kastede et stjaalent Blik paa ham og derefter hen paa Hansine. Havde Barnet fortalt noget? spurgte hendes Øjne.

Baade Else og Hansine havde nemlig siden den foregaaende Dag vidst god Besked om, hvad der i dette Øjeblik skulde foregaa ude i Kirken; men de havde bestemt sig til ikke at fortælle Emanuel det, fordi de havde paa Fornemmelsen, at han ikke vilde synes rigtig om Væver Hansens Frem-